

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	10
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	14
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	20
UCHWAŁY IZBY KARNEJ.....	22
PYTANIE PRAWNE DO IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH.....	24
UCHWAŁA IZBY KONTROLI NADZWYCZAJNEJ I SPRAW PUBLICZNYCH	25

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 1/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sytuacja, w której w składzie sądu orzekającego zasiadała osoba powołana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wskutek procedury zainicjowanej obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości o wolnych stanowiskach sędziowskich, przeprowadzonej przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa, której skład ukształtowano w wyniku wyboru przez Sejm RP piętnastu sędziów w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), może stanowić samoistną podstawę:

1) nieważności postępowania wynikłej ze sprzeczności z przepisami prawa składu sądu orzekającego (art. 379 pkt 4 k.p.c.)? ewentualnie:

2) uznania orzeczenia wydanego z udziałem takiej osoby za nieistniejące w znaczeniu prawnoprocesowym (*sententia non existens*)?”

III CZP 2/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w przypadku spłaty kredytu w całości przed terminem określonym w umowie, obowiązek obniżenia całkowitego kosztu kredytu z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim odnosi się wyłącznie do kosztów rozłożonych w czasie czy też obejmuje koszty jednorazowe, jak na przykład prowizje?”

III CZP 3/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sytuacja, w której w składzie sądu orzekającego zasiadała osoba powołana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wskutek procedury zainicjowanej obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości o wolnych stanowiskach sędziowskich, przeprowadzonej przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa, której skład ukształtowano w wyniku wyboru przez Sejm RP piętnastu sędziów w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), może stanowić samoistną podstawę:

1) nieważności postępowania wynikłej ze sprzeczności z przepisami prawa składu sądu orzekającego (art. 379 pkt 4 k.p.c.)?”

ewentualnie:

2) uznania orzeczenia wydanego z udziałem takiej osoby za nieistniejące w znaczeniu prawnoprocesowym (*sententia non existens*)?”

III CZP 4/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy skład sądu, w którym zasiada osoba powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej, na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, przez wybór piętnastu jej członków spośród sędziów przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, może stanowić samoistną przesłankę uznania przez sąd odwoławczy:

1) że skład sądu był niezgodny z przepisami prawa, a wydane orzeczenie zapadło w warunkach nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.),

czy też,

2) że wydane przez sąd z udziałem takiej osoby orzeczenie jest orzeczeniem nieistniejącym w znaczeniu prawnoprocesowym (*sententia non existens*)?”

III CZP 5/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy skład sądu, w którym zasiada osoba powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa,

ukształtowanej, na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, przez wybór piętnastu jej członków spośród sędziów przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, może stanowić samoistną przesłankę uznania przez sąd odwoławczy:

1) że skład sądu był niezgodny z przepisami prawa, a wydane orzeczenie zapadło w warunkach nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.),

czy też,

2) że wydane przez sąd z udziałem takiej osoby orzeczenie jest orzeczeniem nieistniejącym w znaczeniu prawnoprocesowym (*sententia non existens*)?”

III CZP 6/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sytuacja, w której w składzie sądu orzekającego zasiadała osoba powołana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wskutek procedury zainicjowanej obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości o wolnych stanowiskach sędziowskich, przeprowadzonej przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa, której skład ukształtowano w wyniku wyboru przez Sejm RP piętnastu sędziów w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), może stanowić samoistną podstawę:

1) nieważności postępowania wynikłej ze sprzeczności z przepisami prawa składu sądu orzekającego (art. 379 pkt 4

k.p.c.)?,

ewentualnie:

2) uznania orzeczenia wydanego z udziałem takiej osoby za nieistniejące w znaczeniu prawnoprocesowym (*sententia non existens*)?”

III CZP 7/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy skład sądu, w którym zasiada osoba powołana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej przez wybór, na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, piętnastu jej członków spośród sędziów przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, może stanowić samoistną przesłankę uznania przez sąd odwoławczy:

1) że skład sądu był niezgodny z przepisami prawa, a wydane orzeczenie zapadło w warunkach nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.),

czy też,

2) że wydane przez sąd z udziałem takiej osoby orzeczenie jest orzeczeniem nieistniejącym w znaczeniu prawnoprocesowym (*sententia non existens*)?”

III CZP 8/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sytuacja, w której w składzie sądu orzekającego zasiadała osoba powołana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wskutek procedury zainicjowanej obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości o wolnych stanowiskach sędziowskich, przeprowadzonej przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa, której skład ukształtowano w wyniku wyboru przez Sejm RP piętnastu sędziów w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), może stanowić samoistną podstawę:

1) nieważności postępowania wynikłej ze sprzeczności z przepisami prawa składu sądu orzekającego (art. 379 pkt 4 k.p.c.)? ewentualnie:

2) uznania orzeczenia wydanego z udziałem takiej osoby za nieistniejące w znaczeniu prawnoprocesowym (*sententia non existens*)?”

III CZP 9/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy rozpoznanie sprawy w postępowaniu apelacyjnym przez skład trzyosobowy, w którym jednego z członków składu, niebędącego referentem, nie wyłonionego w drodze losowania – wyznaczonego przez przewodniczącego wydziału, a przebywającego na planowanym urlopie wypoczynkowym,

zgłoszonym do planu urlopów przed wyznaczeniem rozprawy apelacyjnej, zastępuje wyznaczony przez Przewodniczącego Wydziału zastępca, o jakim mowa w § 72 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości Regulamin wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych, stanowi naruszenie zasady niezmienności składu wynikającej z art. 47b § 1 i 2 ustawy o ustroju sądów powszechnych i w konsekwencji prowadzi do nieważności postępowania z powodu rozpoznania sprawy przez skład orzekający sprzeczny z przepisami prawa (art. 379 pkt 4 k.p.c.)?”

III CZP 10/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy świadczenie wykupu, wypłacone przez ubezpieczyciela konsumentowi na podstawie umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym w związku z przedterminowym rozwiązaniem tej umowy, jest świadczeniem głównym w rozumieniu art. 385¹ k.c.?”

III CZP 11/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle art. 405 k.c. i art. 409 k.c., w przypadku uznania umowy kredytu indeksowanego za nieważną na skutek zawarcia w niej klauzul abuzywnych, gdy bezpodstawne wzbogacenie ma miejsce po obu stronach umowy, kredytobiorca może skutecznie domagać się od banku zwrotu świadczenia w postaci rat

kapitałowo-odsetkowych zapłaconych w walucie polskiej lub w walucie obcej, w sytuacji gdy nie doszło do zwrotu przez kredytobiorcę wypłaconej przez bank kwoty kredytu w nominalnej wysokości?”

III CZP 12/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„I. Czy zażalenie do innego składu sądu pierwszej instancji złożone przez profesjonalnego pełnomocnika skierowane do niewłaściwego sądu powinno podlegać odrzuceniu z uwagi na fakt, iż profesjonalny pełnomocnik dokonał doboru niewłaściwego środka zaskarżenia?”

II. w przypadku udzielenia odpowiedzi pozytywnej, czy postanowienie o odrzuceniu zażalenia powinien wydać sąd, do którego zażalenie skierowano?”

III CZP 13/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy osobie nabywającej od dłużnika własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego po jego zajęciu w postępowaniu egzekucyjnym przysługuje skuteczne roszczenie windykacyjne przeciwko osobie, która zawarła umowę sprzedaży tego prawa z nabywcą licytacyjnym, legitymującym się formalnie prawomocnym postanowieniem o przysądzeniu, w sytuacji, gdy brak było podstawy do stwierdzenia prawomocności tego orzeczenia, które zostało następnie uchylone, zaś dla lokalu nie założono księgi wieczystej?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 30/19 – z dnia 15 stycznia 2020 r. w składzie 7 sędziów
na wniosek Rzecznika Praw Pacjenta:

„Czy w razie częściowego uwzględnienia żądania w przedmiocie zadośćuczynienia pieniężnego (np. z tytułu naruszenia prawa pacjenta, dochodzonego w oparciu o art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, Dz. U. z 2017 r., poz. 1318, z późn. zm.) sąd może włożyć na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów procesu na podstawie art. 100 zdanie drugie Kodeksu postępowania cywilnego, jako że określenie sumy należnej powodowi zależy od oceny sądu?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 41/19 – z dnia 24 stycznia 2020 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie

1. Kurator ustanowiony w toku postępowania o stwierdzenie nabycia spadku przez sąd orzekający dla uczestnika postępowania, którego miejsce pobytu nie jest znane (art. 143-147 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.), nie jest uprawniony do złożenia wniosku (art. 601 k.p.c.) o ustanowienie dla tego uczestnika kuratora, o którym mowa w art. 184 k.r.o.;

2. Odmówiono podjęcia uchwały w pozostałym zakresie.

III CZP 50/19 – z dnia 24 stycznia 2020 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Ukrainą o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych sporządzona w Kijowie w dniu 24 maja 1993 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 96, poz. 465 ze zm.) nie ma zastosowania do ustanowienia przez sąd kuratora dla potrzeb postępowania administracyjnego w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych na wniosek oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 34 § 1 k.p.a. w związku z art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 300 ze zm.).

III CZP 51/19 – z dnia 24 stycznia 2020 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie

Świadczenie wypłacane przez ubezpieczyciela w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym nie jest świadczeniem głównym w rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c.

III CZP 52/19 – z dnia 24 stycznia 2020 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie

Udzielenie przez zależną spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością poręczenia na wekslu wystawionym przez członka zarządu dominującej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wymaga zgody zgromadzenia wspólników spółki dominującej (art. 15 § 2 k.s.h.).

III CZP 53/19 – z dnia 24 stycznia 2020 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie:

„Czy umorzenie na podstawie przepisu art. 369 § 2 ustawy z dnia 23 lutego 2003 roku – Prawo upadłościowe w brzmieniu sprzed dnia 1 stycznia 2016 roku, wierzytelności przysługującej kredytodawcy względem kredytobiorcy, zabezpieczonej hipoteką ustanowioną na nieruchomości stanowiącej własność osoby trzeciej, skutkuje względem dłużnika hipotecznego będącego jednocześnie stroną czynności bankowej ustanowienia hipoteki, wygaśnięciem zabezpieczonej tą hipoteką wierzytelności, pociągającym za sobą wygaśnięciem hipoteki w rozumieniu przepisu art. 94 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece?”

postanowiono przekazać zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi Sądu Najwyższego.

III CZP 54/19 – z dnia 24 stycznia 2019 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu:

„Czy podmiotem prawa własności nieruchomości ujawnionym w dziale II księgi wieczystej w przypadku nieruchomości stanowiącej wspólnotę gruntową jest sama wspólnota gruntowa, czy też osoby fizyczne i prawne uprawnione do udziału we wspólnocie gruntowej, czy może spółka do zagospodarowania wspólnoty gruntowej, o której mowa w przepisach rozdziału 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 703)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

**III CZP 94/19 – z dnia 30 stycznia 2019 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach:**

„Czy udział Krajowej Rady Sądownictwa, której skład ukształtowano w wyniku wyboru przez Sejm RP piętnastu sędziów w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.) w procesie powołania sędziego będącego członkiem składu orzekającego stanowi samoistną i wystarczającą przesłankę do uznania, że skład sądu jest sprzeczny z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c.?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

IV CSK 29/18 – wyrok z dnia 10 kwietnia 2019 r.

Zawsze gdy z okoliczności negocjacji lub sposobu wykonania zawieranej umowy wynikają jakiegokolwiek wątpliwości co do tego, czy stan prawny zbywanej nieruchomości jest taki jak deklaruje zbywający oraz co potwierdza skrócony odpis z księgi wieczystej, nabywca i notariusz powinni podjąć dodatkowe czynności, które pozwolą ustalić, czy rzeczywisty stan nabywanej przez nich nieruchomości, jest zgodnym z tym co wynika z księgi wieczystej.

I CSK 168/18 – wyrok z dnia 12 kwietnia 2019 r.

Przy obliczaniu objętości tekstu sprostowania według reguły przewidzianej w art. 31 a ust. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 1914), nie uwzględnia się wyrazu „sprostowanie”, oznaczenia imienia i nazwiska (nazwy) zainteresowanego, wskazania tytułu artykułu, którego dotyczy sprostowanie, miejsca i daty publikacji oraz imienia i nazwiska jej autora.

I CSK 218/18 – wyrok z dnia 24 maja 2019 r.

Podwyższenie wynagrodzenia ryczałtowego na podstawie art. 632 § 2 k.c. nie ma na celu zrekompensowanie całej grożącej przyjmującemu zamówienie lub poniesionej przez niego straty, lecz zniwelowanie tej straty do takiego poziomu, który nie będzie rażący w rozumieniu tego przepisu.

I CSK 276/18 – wyrok z dnia 7 czerwca 2019 r.

Zawarcie umowy konsorcjum, a następnie wyłonienie jego uczestników jako wykonawcy zamówienia publicznego, gdy zamawiający nie określił zgodnie z art. 7 ust. 6 i 7 ustawy z 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1986) stawianych im szczegółowych wymagań, nie jest czynnością, o której mowa w art. 54 ust. 6 ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r., poz. 2190).

II CSK 279/18 – wyrok z dnia 19 czerwca 2019 r.

Uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia stanowiące powikłanie związane ze świadczeniem zdrowotnym może być uznane za następstwo nieudzielenia należytej informacji o tym powikłaniu tylko wtedy, gdy są wystarczające podstawy do przyjęcia, że w razie udzielenia należytej informacji pacjent odmówiłby zgody na udzielenie tego świadczenia.

II CSK 283/18 – wyrok z dnia 19 czerwca 2019 r.

Jeżeli żądania powodów – współuczestników jednolitych (art. 73 § 2 k.p.c.) – są różne, przedmiot sprawy określa żądanie idące najdalej.

II CSK 288/18 – wyrok z dnia 19 czerwca 2019 r.

Utrata nieruchomości na podstawie art. 17 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 25 lutego 1958 r. o uregulowaniu stanu prawnego mienia pozostającego pod zarządem państwowym (Dz. U. Nr 11, poz. 37) nie jest normalnym następstwem wadliwej decyzji o uznaniu tej nieruchomości za majątek opuszczony, wydanej na podstawie

dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. Nr 13, poz. 87 ze zm.).

IV CSK 224/18 – wyrok z dnia 28 czerwca 2019 r.

Notariusz ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 415 k.c. za szkodę strony i osób trzecich, wyrządzoną przy wykonywaniu czynności notarialnej w sposób zawiniony, na skutek niezachowania szczególnej należytej staranności, do jakiej jest obowiązany przy wykonywaniu tych czynności, z uwzględnieniem zawodowego charakteru działalności (art. 355 § 2 k.c. oraz art. 49 w związku z art. 80 § 1-3 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie, jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 540 ze zm.).

II CSK 353/18 – wyrok z dnia 9 sierpnia 2019 r.

W apelacji oraz skardze kasacyjnej nie można skutecznie zarzucać naruszenia art. 207 § 6, art. 217 § 2, art. 344 § 2, art. 493 § 1, art. 503 § 1 oraz art. 381 k.p.c., polegającego na dopuszczeniu przez sąd powołanych przez stronę spóźnionych twierdzeń lub dowodów, mimo niespełnienia w okolicznościach sprawy przesłanek, które w świetle tych przepisów uzasadniają uwzględnienie takich twierdzeń lub dowodów.

IV CZ 78/19 – postanowienie z dnia 13 września 2019 r.

Prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji) nie oznacza możliwości zakwestionowania przez stronę prawomocnego wyroku wydanego przez sąd po rozpoznaniu sprawy z tego powodu, że – w jej ocenie – jest on nieprawidłowy.

IV CSK 334/18 – wyrok z dnia 18 września 2019 r.

Osoba fizyczna zarządzająca swoim majątkiem przez inwestowanie posiadanych środków finansowych (oszczędności) w nabywanie przykładowo akcji, udziałów w spółkach kapitałowych, obligacji, jednostek uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych w celu niezwiązanym bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową jest konsumentem, jeżeli jej działaniom nie można przypisać cech działalności gospodarczej lub zawodowej związanej bezpośrednio z inwestowaniem na rynkach finansowych.

IV CSK 498/18 – wyrok z dnia 18 września 2019 r.

1. Ocena nieprawdopodobieństwa ukończenia dzieła w terminie (art. 635 k.c.) powinna być dokonywana z uwzględnieniem racjonalnych przewidywań zamawiającego, opartych na informacjach uzyskanych z zachowaniem należytej staranności i lojalności (art. 354 k.c.), także od starannie i lojalnie działającego wykonawcy.

2. Artykuł 635 k.c. obejmuje także sytuacje, w których ukończenie dzieła w terminie jest bardzo mało prawdopodobne.

I CSK 416/18 – wyrok z dnia 4 października 2019 r.

Sprostowanie, o którym mowa w art. 31 a ust. 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 1914), może być podpisane także przez pełnomocnika.

I CSK 511/18 – wyrok z dnia 4 października 2019 r.

Bieg przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wynikłej z nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązania rozpoczyna bieg w chwili, która nastąpiłaby niezwłocznie po

otrzymaniu wezwania dłużnika do zapłaty odszkodowania, gdyby wierzyciel wystąpił z wezwaniem w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 zdanie drugie k.c.); jest to chwila powstania szkody w majątku wierzyciela, pozostającej w związku przyczynowym z nienależytym wykonaniem lub niewykonaniem zobowiązania.

V CSK 287/18 – wyrok z dnia 11 października 2019 r.

Uwzględniając powództwo o zapłatę ze stosunku prawnego hipoteki, sąd ogranicza odpowiedzialność pozwanego do przedmiotu hipoteki, wskazując w sentencji wyroku nieruchomości lub prawo majątkowe obciążone hipoteką (art. 319 k.p.c.).

V CSK 304/18 – postanowienie z dnia 11 października 2019 r.

W postępowaniu o rozgraniczenie nieruchomości sąd – ustalając stan prawny granic – uwzględnia zasiedzenie przygranicznych pasów gruntu także wtedy, gdy przebieg linii granicznej na podstawie dokumentów jest niepewny.

II CSK 803/18 – wyrok z dnia 18 października 2019 r.

W odpowiedzi na zarzut uzupełnienia weksla *in blanco* niezgodnie z porozumieniem – po przedawnieniu wierzytelności ze stosunku podstawowego – wierzyciel może, uzasadniając utrzymanie w mocy nakazu zapłaty, powołać się na zabezpieczenie hipoteczne tej wierzytelności dokonane przez dłużnika osobistego (art. 77 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece – jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 2204).

V CSK 314/18 – postanowienie z dnia 24 października 2019 r.

Służebność przesyłu nabyta w wyniku zasiedzenia obciąża nieruchomości, a nie ustanowione na niej użytkowanie wieczyste.

IV CZ 79/19 – postanowienie z dnia 8 listopada 2019 r.

Ocena „wyjątkowości wypadku” w rozumieniu art. 169 § 4 k.p.c. należy do sądu orzekającego i może być podważona w wyniku kontroli instancyjnej tylko wtedy, gdy jest całkiem dowolna, oderwana od okoliczności sprawy albo rażąco naruszająca zasady słuszności lub rozsądku.

V CSK 362/18 – postanowienie z dnia 6 grudnia 2019 r.

1. Na postanowienie sądu drugiej instancji zmieniające postanowienie oddalające wniosek o ogłoszenie testamentu przez jego uchylenie, w wyniku którego sąd drugiej instancji ogłosił testament, nie przysługuje skarga kasacyjna.

2. W postępowaniu o ogłoszenie testamentu nie jest dopuszczalne odtworzenie testamentu, który zaginął lub uległ zniszczeniu.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 1/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy osoba powołana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego w następstwie procedury zainicjowanej obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 lutego 2018 r. o wolnych stanowiskach sędziego m. in. w Sądzie Rejonowym w Zgorzelcu (M. P. z 2018 r., poz. 256) jest osobą nieuprawnioną do orzekania w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., mając na uwadze, że w procesie powołania uczestniczyła Krajowa Rada Sądownicza, której skład osobowy został ukształtowany w wyniku wyboru przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej piętnastu sędziów w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 z późn. zm.) i której działania budzą wątpliwości co do jej niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej przy wykonywaniu zadań powierzonych jej na mocy art. 186 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i polegających na staniu na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów, co może prowadzić do naruszenia wynikającego z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) prawa do sądu oraz zasady skutecznej ochrony prawnej z art. 19 Traktatu

o Unii Europejskiej (Dz. U. załącznik nr 2 z 2004 r., nr 90 poz. 864, zw zm.)?”

I KZP 2/20

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Kolbuszowej przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy osobą nieuprawnioną w rozumieniu art. 429 § 1 k.p.k w zw. z art. 306 § 1 pkt 1 i 3 k.p.k jest żalący się na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o czyn z art. 231 k.k., w sytuacji gdy skarżona decyzja «dotyczy» prokuratora, który jako nasty odmówił wszczęcia postępowania co do innego prokuratora, który rozstrzygał o innym zawiadomieniu dotyczącym również prokuratora, gdzie pierwotne rozstrzygnięcie miało faktycznie bezpośredni związek z prawami zawiadamiającego?”

I KZP 3/20

Wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy określona w art. 7 § 1 k.k.w. podstawa zaskarżenia do sądu penitencjarnego decyzji organów postępowania wykonawczego – w postaci «niezgodności z prawem» – obejmuje obok kontroli formalno-prawnej również kontrolę materialno-prawną zaskarżonej decyzji?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 10/19 – z dnia 15 stycznia 2020 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie:

„Czy po nowelizacji art. 233 k.k., tj. po dodaniu nowelą z 11 marca 2016 roku przepisu art. 233 § 1a k.k. zmianie uległ zakres podmiotowy tego typu czynu zabronionego, i czy zmianie uległy zasady odpowiedzialności za ów występki przedstawione m. in. w uchwale Sądu Najwyższego z 20 września 2007 roku, sygn. I KZP 26/07?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 11/19 – z dnia 15 stycznia 2020 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie:

„Czy przez pojęcie «wydatków niezbędnych do wydania opinii» wskazanych w paragrafie 8 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 roku w sprawie określania stawek wynagrodzenia biegłych, taryf, zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu karnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2049 ze zm.), należy rozumieć także takie koszty, które są ponoszone przez instytucję naukową powołaną do opiniowania w związku z opiniowaniem (tzw. koszty materiałowe lub inne «koszty niezbędne do wydania opinii», a zatem koszty jednostkowe wyliczone jako związane z opinią koszty oświetlenia, ogrzewania, innego typu koszty utrzymania infrastruktury, etc.), bez poniesienia

których opinia by nie powstała,

czy tylko i wyłącznie takie koszty, które pozostają z opiniowaniem w bezpośrednim związku,

– w przypadku zaś uznania, że jako «wydatki niezbędne do wydania opinii» można zakwalifikować również koszty ponoszone przez instytucję naukową powołaną do opiniowania w związku z opiniowaniem, to czy możliwe jest oparcie się na wyliczeniu tego typu kosztów według oświadczenia instytucji naukowej (wyliczenie wskaźnikowe), o ile koszty te «nie rażą wygórowaniem», czy też niezbędne jest detaliczne wyszacowanie tych kosztów i ich odniesienie do konkretnej opinii?»

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

**PYTANIE PRAWNE DO IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ
SPOŁECZNYCH**

III PZP 1/20

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy inspektorowi pracy na podstawie art. 63¹ k.p.c. przysługuje uprawnienie do wytoczenia na rzecz obywatela powództwa obejmującego żądanie ustalenia treści stosunku pracy lub sposobu ustania stosunku pracy?”

**UCHWAŁA IZBY KONTROLI NADZWYCZAJNEJ
I SPRAW PUBLICZNYCH**

**I NOZP 3/19 – z dnia 8 stycznia 2020 r. w składzie 7 sędziów
na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego**

I. Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, bada – w granicach podstaw odwołania – czy Krajowa Rada Sądownictwa jest organem niezależnym w świetle kryteriów określonych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. i in. przeciwko Sąd Najwyższy, pkt. 139-144.

II. Sąd Najwyższy uchyla, w granicach zaskarżenia, uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, jeżeli odwołujący się wykaze, że brak niezależności Krajowej Rady Sądownictwa miał wpływ na treść tej uchwały lub jeżeli – uwzględniając konstytucyjny zakaz badania skuteczności aktu ustrojowego powołania sędziego oraz wynikającego z niego stosunku ustrojowego – odwołujący się wykaze okoliczność określoną w pkt. 125, lub łącznie okoliczności wymienione w pkt. 147-151 wyroku, o którym mowa w pkt. I, wskazujące, że sąd, w składzie którego taki sędzia będzie zasiadał nie będzie niezależny i bezstronny.

i nadał jej moc zasady prawnej.